

E L James

Fifty Shades Freed

Päťdesiat
odtieňov
slobody

www.fiftyshades.sk

E L James

Fifty
Shades
Freed

Päťdesiat
odtieňov
slobody

Venovanie

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitute

A pre môjho milovaného otca

Otecko, chýbaš mi každý deň

PodĎakovanie

Ďakujem:

Niallovi, mojej opore;

Kathleen za to, že so mnou ochotne polemizovala, bola mi kamarátkou, dôverníčkou a zároveň technickou poradkyňou;

Bee za nekonečnú morálnu podporu;

Taylor (mojej technickej poradkyni), Susi, Pam a Nore za to, že mi s nimi bolo skvele.

Za vzácne rady a diskrétnosť by som sa veľmi rada poďakovala:

MUDr. Raine Sludrovej za pomoc v otázkach medicíny;

Anne Forlinesovej za rady ohľadom finančnictva;

Elizabeth de Vos za jej láskavé konzultácie týkajúce sa amerického adopčného systému.

Ďakujem Maddie Blandinovej za jej mimoriadne a inšpiratívne výtvarné počiny.

A Pam s Gillian za sobotňajšiu rannú kávu a vtiahnutie späť do reálneho života.

Ďakujem tiež môjmu redakčnému tímu – Andrei, Shay a vždy milej, len príležitostne soptiacej Janine, ktorá moje vlastné soptenie znáša s trpezlivosťou, statočnosťou a ohromným zmyslom pre humor.

A na záver odkaz pre Amandu a celý tím nakladateľstva
The Writer's Coffee Shop: Ďakujem.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“
pod pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013
Translation © Miroslava Sedláčková, 2013

ISBN 978-80-7388-837-4

Prológ

Mamička! Mamička! Mamička spí na zemi. Už spí veľmi dlho. Češem jej vlasy, pretože to má rada. Nebudí sa. Trasiem_s ňou. *Mamička!* Bolí ma bruško. Bruško má hlad. On tu nie je. Som smädný. V kuchyni si pristrčím stoličku k umývadlu a pijem. Vyšplechol som si vodu na modrý sveter. Mamička stále spí. *Mamička, vstávaj!* Nehýbe sa. Je studená. Beriem svoju dečku a Mamičku prikrývam, líham si k nej na lepkavý zelený koberec. Mamička stále spí. Mám tu dve autíčka. Pretekajú sa spolu na podlahe pri Mamičke. Myslím, že je Mamičke zle. Hľadám niečo na jedenie. V mrazničke je hrášok. Je studený. Pomaly ho jem. Bolí ma z neho bruško. Spím vedľa Mamičky. Hrášok je preč. V mrazničke je ešte niečo. Divne to vonia. Olížem to a lepí sa mi na to jazyk. Pomaly to jem. Nechutí to dobre. Pijem vodu. Hrám sa s autíčkami a spím vedľa Mamičky. Mamička je veľmi studená a vôbec sa nebudí. Otvárajú sa dvere. Prikrývam Mamičku svojou dečkou. Je to on. *Do riti. Čo sa to tu kurva stalo? Tá hnusná bláznivá suka. Dočerta. Strať sa mi z cesty, ty malý oplan.* Kopne do mňa a ja si buchnem hlavu o podlahu. Bolí ma to. On niekomu volá a potom ide preč. Zamyká dvere. Líham si k Mamičke. Bolí ma hlava. Je tu pani policajтка. *Nie.*

Nie. Nie. Nedotýkaj sa ma. Nedotýkaj sa ma. Nedotýkaj sa ma. Zostanem s Mamičkou. Nie. Nechod' ku mne. Pani policajtká mi berie dečku a chytá ma. Kričím. Mamička! Mamička! Chcem Mamičku. Ale slová sú preč. Nemôžem hovoriť slová. Mamička ma nepočuje. Už nehovorím slová.

„Christian! Christian!“ Jej hlas je naliehavý, ťahá ho z hlbín nočnej mory, z hlbín beznádeje. „Tu som. Tu som.“

Prebúdza sa. Ona sa nad ním skláňa, drží ho za plecía a trasie s ním. V tvári sa jej zrači bolesť a modré oči má zaliate slzami.

„Ana,“ zašepká bez dychu, na jazyku pachuť strachu. „Si tu.“

„Samozrejme, že som.“

„Snívalo sa mi...“

„Ja viem. Tu som, tu som.“

„Ana,“ vydýchne jej meno, ako by to bola mantra, ktorá ho ochráni proti tej čiernej úmornej panike, ktorá ho pohlcuje.

„Ššš..., som pri tebe.“ Pritúli sa k nemu, ovinie sa okolo neho, jej teplo mu preniká do útrobov, zaháňa tieň, premáha strach. Ona je slnečným svetlom, je svetlom, je... jeho.

„Prosím, nehádajme sa,“ prosí ju a objíma.

„Máš pravdu.“

„Ten sľub. Kašlem na poslušnosť. Ja to zvládnem. Nejakú cestu už nájdeme,“ rinie sa mu z úst v návale emócií, zmätku a znepokojenia.

„To vieš, že áno. My vždy nájdeme cestu,“ zašepká, pritlačí svoje pery k tým jeho a vráti ho do súčasnosti.

Kapitola 1

Medzierkami v prúti slnečníka pozorujem tú najmodrejšiu letnú oblohu zo všetkých, stredomorský blankyt a nedokážem sa ubrániť slastnému povzdychu. Christian je vedľa mňa, natiahnutý na opaľovacím ležadle. Môj manžel, môj sexi krásny manžel bez košeľ a len v džínsových kraťasoch, si číta knihu predpovedajúcu kolaps západného bankového systému. Všetko nasvedčuje tomu, že ide o strhujúci príbeh, v živote som ho nevidela sedieť tak pokojne. Vyzerá skôr ako nejaký študent, než ako ohnivý výkonný riaditeľ jednej z najväčších súkromných spoločností v Štátoch.

Na poslednej zastávke našich medových týždňov leňošíme na popoludňajšom slnku na pláži trefne pomenovanej Beach Plaza Monte Carlo v Monaku, aj keď v hoteli toho mena vlastne nebývame. Otváram oči a zahľadím sa na *Fair Lady* kotviacu v prístave. Sídlime na palube luxusnej motorovej jachty, ako inak. Je vyrobená v roku 1928, vznáša sa majestátne na hladine, kráľovná všetkých jacht v tomto prístave. Vyzerá ako nejaká detská hračka na kľúčik. A Christian ju miluje – podozrievam ho, že je v pokušení ju kúpiť. No fakt, tí chlapi a ich hračky.

Spustím sa späť na ležadlo, počúvam sa do hudobného mixu Christiana Greya na mojom iPod-e a začínam na tom neskoro popoludňajšom slnku driemať. V duchu sa pritom mimovoľne vraciam do chvíle, kedy ma žiadal o ruku. K tomu neuveriteľnému okamihu v lodenici... Skoro cítim vôňu lúčnych kvetov...

„Môžeme sa vziať zajtra?“ zavrnie mi do ucha. Ležím natiahnutá na jeho hrudi v kvetinovej komnate v lodenici, plná nášho vášnivého milovania.

„Hmm.“

„To má byť áno?“ V jeho hlase počuť nádej a prekvapenie.

„Hmm.“

„Alebo nie?“

„Hmm.“

Cítim, ako sa usmieva. „Slečna Steelová, nevyjadrujete sa trochu protichodne?“

Usmejem sa. „Hmm.“

To už sa smeje, pevne ma k sebe túli a bozkáva ma na temeno hlavy. „Rozhodnuté, Vegas, zajtra.“

Ospalo dvíham hlavu. „Myslím, že moji rodičia by z toho neboli práve nadšení.“

Zabubnuje končekmi prstov hore a dole po mojom nahom chrbte, zľahka ma nimi poláska.

„Čo by si teda chcela, Anastasia? Vegas? Veľkú svadbu so všetkou parádou? Povedz.“

„Veľkú nie... Len pre priateľov a rodinu.“ Pozerám sa na neho, zaujatá tichou naliehavosťou v jeho žiarivo sivých očiach. Čo by asi tak chcel on?

„Tak dobre,“ prikývne. „Kde?“

Pokrčím plecami.

„A nemohli by sme to urobiť tu?“ Skúša váhavo.

„U vašich? A nevadilo by im to?“

„Moja matka by bola v siedmom nebi.“

„Tak dobre, tu. Som si istá, že aj našim sa to bude páčiť.“

Láskyplne ma pohladí po vlasoch. Mohla by som byť ešte šťastnejšia?

„Takže sme si povedali miesto, teraz ešte čas.“

„To by si mal asi prebrať s mamou.“

„Hmm.“ Christian v zamyslení stiahne kútiky. „Má na to mesiac, viac nie. Chcem ťa tak veľmi, že dlhšie čakať nevydržím.“

„Christian, veď už ma máš. Máš ma už peknú chvíľku. Tak dobre – nech je to mesiac.“ Dávam mu bozk na hrud' – len malý, nevinný, a vraciam mu úsmev.

„Spáliš sa,“ šepká mi do ucha a vytrháva ma z driemot.

„Jedine o teba,“ usmejem sa na neho sladko. Popoludňajšie slnko už postúpilo a ja som teraz vystavená jeho priamym lúčom. Usmeje sa a jediným svižným pohybom trhne s mojím ležadlom a posunie ho do tieňa slnečníka.

„Preč zo stredomorského slnka, pani Greyová.“

„Som vďačná za vašu obetavú starostlivosť, pán Grey.“

„Je mi potešením, pani Greyová, ale moja starostlivosť nie je ani trochu obetavá. Keď sa spáliš, nebudem sa ťa smieť dotýkať.“ Zdvihne jedno obočie, v očiach mu šibalsky zablysne a mne sa rozbúši srdce. „Ale predpokladám, že to veľmi dobre vieš a len si zo mňa uťahuješ.“

„To by som si nedovolila!“ prehodím s predstieranou nevinnosťou.

„Ale áno, dovolila, a aj si to dovoľuješ. Často. Je to jedna z mnohých vecí, ktoré na tebe milujem.“ Skláňa sa, aby ma pobožkal, a pri tom hravo zahryzne do mojej spodnej pery.

„A ja som dúfala, že ma natrieš opaľovacím mliekom,“ našpúlím ústa.

„Ach, pani Greyová, to je špinavá a ťažká práca... ale je to ponuka, ktorú nemôžem odmietnuť. Posad' sa,“ rozkáže mi mierne a tak trochu chrapľavo. Poslúchnem ho a on na mňa svojimi silnými a zručnými prstami veľmi pomaly a veľmi starostlivo nanáša mlieko na opaľovanie.

„Ty si naozaj výnimočne krásna. A ja som šťastný muž,“ hundre, keď kľže prstami okolo mojich prs a vtiera mi do kože emulziu.

„To teda ste, pán Grey,“ vydýchnem a zdržanlivo na neho pozriem cez mihalnice.

„Ste skromnosť sama, pani Greyová. A teraz sa otoč. Chcem ti natrieť chrbát.“

S úsmevom sa pretáčame a on mi vzadu rozopína podprsenku nechutne drahých bikín.

„Čo by si povedal na to, keby som bola hore bez, ako tie ostatné ženy tu?“ Sondujem.

„Bol by som našťavaný,“ odpovedá okamžite. „Už teraz ma nie som nadšený z toho, ako málo toho na sebe máš.“ Sklonený mi šepká do ucha: „Nepokúšaj svoje šťastie!“

„To má byť výzva, pán Grey?“

„Nie. To je prosté konštatovanie, pani Greyová.“

S povzdychom zavrtím hlavou. *Ach, Christian... môj majetnícky, žiarlivý, kontrolou posadnutý manžel.*

Keď je hotový, capne ma po zadku.

„A je to, ženuška.“

Do toho sa ozýva jeho všadeprítomný a vždy zapnutý BlackBerry. Ja sa na Christiana zamračím a on sa na mňa uškrnie.

„Vy ste určená len pre moje oči, pani Greyová.“ S hravým varovaním dvíha obočie, ešte raz ma pleskne po zadku a usadzuje sa späť na svoje ležadlo, aby ten hovor prijal.

Moja vnútorná bohyňa zavrnie blahom. *Možno by sme mohli dnes večer zahrať nejaké kabaretné číslo – len pre jeho oči, usmeje sa figliar-*

sky. S úsmevom nad tou myšlienkou sa znovu prepadám do svojho populudňajšieho snívania...

„Mam’selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez-moi voir la carte.“

Hmm... prebúdza ma Christianova plynulá francúzština. Žmurkám do slnka a zisťujem, že ma Christian pozoruje, zatiaľ čo sa od nás vzdaluje mladá žena v uniforme, s táckou a vysoko vyčesaným vrkočom, ktorý sa za ňou provokatívne pohojdáva.

„Si smädná?“ pýta sa ma Christian.

„Hej,“ zavrhním rozospato.

„Mohol by som ťa pokojne sledovať celý deň. Unavená?“

Celá sa zapýrim. „Včera v noci som sa práve veľmi nevyspala.“

„Ja predsa tiež nie.“ S úsmevom odkladá BlackBerry a vstáva. Jeho šortky pritom sa zosúvajú trochu nižšie a zostávajú visieť... tým spôsobom... takže vidím, ako mu z nich vykúkajú plavky. Vzápätí si ich vyzlieka a vyzúva sa zo žabiek. O čom som to predtým premýšľala?

„Poď si so mnou zaplávať.“ Podáva mi ruku a ja k nemu dvíham neprítomný rozostrený pohľad. „Zaplávame si?“ Urguje svoju žiadosť, nakláňa hlavu nabok a v tvári sa mu zračí pobavený výraz. Keď stále neodpovedám, zvolna zavrtí hlavou.

„Vyzerá to, že potrebuješ prebudenie.“ Zrazu sa ku mne vrhne, schytí ma do náručia, až pritom vykriknem, viac od prekvapenia než od strachu.

„Christian! Daj ma dolu!“ zajačím.

Ale on sa len smeje. „Jedine v mori, bejby.“

Niekoľko ľudí na pláži nás sleduje, v tvárach výraz udiveného nezájmu, takého typického pre Francúzov, ako som zistila. Pozerajú sa, ako ma Christian so smiechom nesie k moru a chystá sa do neho vrhnúť.

Zatínam mu paže okolo krku. „To neurobiš,“ uisťujem sa zadychčane a snažím sa v sebe zadusiť chichúňanie.

Venuje mi úsmev šelmy. „No tak, Ana, bejby, vari si sa za ten čas, čo sme spolu, nič nenaučila?“ Pobožká ma a ja sa chytám príležitosti – vchádzam mu prstami do vlasov, aby som ich zovrela dve poriadne hrste, vraciam mu božk a prenikám jazykom do jeho úst. Vnímam jeho ostrý nádych, potom sa odo mňa odtiahne, pohľad má zastretý, ale ostražitý.

„Ja viem, o čo ti ide,“ zašepká a pomaly nás ponára do chladej, čirej vody a jeho pery znovu nachádzajú tie moje. O chvíľu už chlad Stredozemného mora nevnímam, pretože sa ovijam okolo môjho manžela.

„Myslela som si, že si chceš zaplávať, vrním mu do pier.

„Keď ty ma hrozne rozptyľuješ.“ Špičkou nosa opíše líniu mojej čeluste. „Ale nie som si istý, či tu chcem slušným ľuďom Monte Carla predvádzať peepshow.“

Prejdem mu zubami po spodnej hrane tváre a na jazyku pritom ucítim jeho pichľavé strnisko. Slušní ľudia Monte Carla ma ani za mak nezaujímajú.

„Ana,“ zavrčí. Ovija si moje vlasy okolo zápästia a jemne za ne zatiahne, takže mi zakláňa hlavu a odhaľuje môj krk. Božkáva ma od ucha až dole ku kľúčnej kosti.

„Mám si ťa snáď vziať vo vode?“ Vydýchne.

„Áno,“ vzdychnem.

Odtiahne sa a počastuje ma užasnutým pohľadom, jeho oči sú hrejivé, roztúžené a zároveň pobavené.

„Pani Greyová, vy ste nenásytná – a taká nemravná. Čo som to stvoril za monštrum?“

„Tak akurát pre seba. Bral by si ma snáď inak?“

„Beriem ťa akokoľvek ťa môžem mať. Ale nie teraz. Nie s obecnstvom.“ Ukáže hlavou smerom k brehu.

Čo ako?

No jasne, niekoľko ľudí na pláži prekonalo vrodenu ľahostajnosť a teraz nás so záujmom sledujú. Nečakane ma chytá okolo pása, dvíha

do vzduchu a necháva ma plesknúť do vĺn a zaboriť sa do mäkkého piesku na morskom dne. Vyskakujem nad hladinu, kašlem pritom a prskám a do toho sa smejem.

„Christian!“ nadávam mu a častujem ho ostrým, nabrúseným pohľadom. Myslela som, že sa pomilujeme v mori... a bude ďalšie prvýkrát. Spodnú peru si drží medzi zubami, aby sa nerozosmial. Špliecham naňho vodu a on mi to obratom vracia.

„Máme na to celú noc,“ presviedča ma a škerí sa pri tom ako blázon. „Neskôr, bejby.“ Norí sa do vĺn a znovu vypláva až o meter ďalej, potom začne plynulým, ladným kraulom plávať preč od brehu, preč odo mňa.

Tss! Hravý Tieň s mučiacimi tendenciami! Zacloním si oči rukou a sledujem, ako sa vzdaluje. Je to taký provokatér... čo by som tak urobila, aby som ho donútila vrátiť sa? Kým plávam späť ku brehu, zvažujem svoje možnosti. Naše pitie už bolo prinesené k ležadlám a tak si rýchlo usrkávam z koly. Z Christiana sa stáva nejasný bod v diaľke.

Hmm... položím sa na brucho, neohrabane bojujem s ramienkami, dávam si dole vrchný diel bikín a ledabolo ho hodím na Christianove miesto. Tú máte... zízajte, aká nemravná dokážem byť, pán Grey. Nalož si to na tanier a zadrhni sa tým. Zatváram oči a nechávam slnko, aby mi prehrievalo kožu, púšťam si jeho teplo až do špiku kostí a znovu v tej žiare upadám do driemot, s myšlienkami voľne plynúcimi späť k nášmu svadobnému dňu.

„Teraz smiete pobožkať nevestu,“ prednáša slávnostne reverend Walsh.

A ja sa na môjho muža široko usmejem.

„Konečne si moja,“ zašepká, pritiahne si ma do náručia a vo všetkej počestnosti ma pobožká.

Som vydatá. Som pani Greyová. Som blahom bez seba.

„Vyzeráš nádherne, Ana,“ zapradie uznanlivo s hrejivým úsmevom na perách. Oči mu planú láskou... a tiež niečím temnejším, niečím nemravným. „Nenechaj nikoho, okrem mňa, aby ti tie šaty vyzliekol, rozumieš?“ Jeho úsmev sa zohrieva o ďalších sto stupňov, končekmi prstov mi schádza po tvári, čím rozpaľuje krv v mojich žilách.

No teda... ako toto robí, ako to dokáže, s tou kopou ľudí, čo na nás pozerajú?

Nemo prikývnem a dúfam, že nás nikto nepočuje. Reverend Walsh našťastie taktne ustúpil. Zadávam sa na ten vyparadený dav... Moja mama, Ray, Bob aj Grey – všetci tleskajú. Dokonca aj moja hlavná družičky Kate, stojaca vedľa Elliota, Christianovho svedka, celá úchvatná v tej bledoružovej. Kto by si bol pomyslel, že sa Elliot dokáže tak vyobliekať. Všetci sa nadšene usmievajú – okrem Grace, ktorá decentne fňuká do delikátnej bielej vreckovky.

„Pripravená oslavovať, pani Greyová?“ spýta sa Christian a obdari ma svojím plachým úsmevom. Okamžite sa roznežním. Je taký očarujúci v tom jednoduchom čiernom smokingu so striebornou vestičkou a striebornou kravatou. Je taký... švihácky.

„Ako nikdy predtým,“ škerím sa na neho s úplne nahlúplym výrazom v tvári.

Neskôr sa svadobná oslava rozbieha plným prúdom. Carrick a Grace sa naozaj predviedli. Znovu postavili ten veľký stan, nádherne ho vyzdobili do bledoružových, strieborných a slonovinových odtieňov. Jeho strany sa tentoraz otvárajú smerom k zálivu. Počasie nám prialo a nad jeho vodami teraz sála neskoré popoludňajšie slnko. Na jednom konci stanu je tanečný parket, na druhom občerstvenie od výmyslu sveta.

Ray tancuje s mamou a na niečom sa spolu smejú. Vidieť ich takto pohromade má pre mňa horko-sladkú príchuť. Dúfam, že nám to s Christianom vydrží dlhšie. Neviem, čo by som si počala, keby ma opustil. *Rýchla svadba, dlhý žal.* To príslovie ma stále prenasleduje.

Vedľa mňa stojí Kate, vyzerá tak krásne v tej dlhej hodvábnej róbe. Zamračene ma sleduje. „No tak, toto má byť najšťastnejší deň tvojho života,“ napomína ma.

„A naozaj je,“ zašepkám.

„Čo sa deje, Ana? Pozeráš sa na mamu a Raya?“

Posmutnelo prikývnem.

„Oni sú šťastní.“

„Šťastnejší, keď nie sú spolu.“

„Ty máš pochybnosti?“ vyhrkne znepokojene.

„Nie, to vôbec nie. Ja len... tak naozaj veľmi ho ľúbim.“ Zmlknem. Nie som schopná a ani nechcem vysloviť svoje obavy nahlas.

„Prosím ťa, každý vidí, ako ťa Christian zbožňuje. Viem, že váš vzťah sa začal tak nejakो netradične, ale tiež viem, ako veľmi ste celý ten mesiac, čo vás dvoch spolu vídam, šťastní.“ Schytí ma za ruky a pevne ich stisne. „Okrem toho, teraz už je na to neskoro,“ dodáva s úsmevom.

Rozosmejem sa. No iste, Kate vždycky presne trafi to podstatné. Priťahuje si ma do Špeciálneho Objatia Katherine Kavanaghovej. „Budeš v pohode, Ana. A ak ti skriví jediný vlások na hlave, bude mať čo dočinenia so mnou.“ Púšťa ma a zaškerí sa na niekoho, kto stojí za mojím chrbtom.

„Ahoj, bejby,“ prekvapuje ma Christian, zozadu ma objíma pažami a dáva mi bozk na temeno hlavy. „Kate,“ berie na vedomie aj ju. Aj po tých šiestich týždňoch sa k nej stále chová odmerane.

„Ešte raz ahoj, Christian. Práve som sa chcela porozhliadnuť po tom skvelom chlapovi, čo si si ho vybral ako svedka, a ktorý sa zhodou okolností javí ako skvelý chlap aj mne.“ Obom nám venuje úsmev a vydáva sa za Elliotom, ktorý popíja s jej bratom Ethanom a naším kamarátom Josém.

„Je čas ísť,“ prehodí Christian.

„Už? Toto je prvý večierok, na ktorom mi nevadí byť stredom pozornosti.“ Otáčam sa v jeho náručí čelom k nemu.

„Veď si to aj zaslúžiš. Vyzeráš úchvatne, Anastasia.“

„Však ty tiež.“

Usmeje sa na mňa, jeho výraz je taký vreľý. „Tie šaty ti veľmi pristanú.“

„Myslíš tieto?“ S plachým začervenaním potiahnem jemný čipkovaný lem jednoduchých svadobných šiat, ktoré pre mňa navrhla Kateina matka. Páči sa mi, že čipka siaha len po plecía – decentne a zároveň zvodne, aspoň dúfam.

Sklonený ma zľahka pobožká. „Tak poď. Už sa o teba ďalej nemie-
nim deliť so všetkým tými ľuďmi tu.“

„Môžeme vôbec odísť z našej vlastnej svadby?“

„Bejby, je to naša oslava, môžeme urobiť, čo sa nám zapáči. Tortu už sme nakrájali. A práve teraz ťa proste chcem niekam uniesť a mať iba pre seba.“

Zasmejem sa. „Máte ma pre seba na celý život, pán Grey.“

„To veľmi rád počujem, pani Greyová.“

„Ach, tu ste! Vy dve hrdličky.“

V duchu zastonám... objavila nás Graceina matka.

„Christian, miláčik – ešte jeden tanec s babičkou?“

Christian nepatrne zomkne pery. „Iste, babi.“

„A ty, krásna Anastasia, choď a poteš starého pána – zatancuj si s Theom.“

„Kto je Theo, pani Trevelyanová?“

„Predsa dedko Trevelyan. A myslím, že mi môžeš hovoriť babička. Teraz, keď budete vy dvaja musieť vážne popracovať na mojich pravnúčatách. Už tu veľmi dlho nebudem,“ potmehúdsky sa na nás usmeje.

Christian len zdesene zažmurká. „Poď, babička,“ vyzýva ju, náhlivo ju berie za ruku a odvádza k tanečnému parketu. Ešte sa na mňa obzrie a namrzene prevráti oči. „Neskôr, bejby.“

Keď si razím cestu k pánovi Trevelyanovi, odchyťava ma José.

„Nie, nechcem ťa žiadať o ďalší tanec. Mám ten dojem, že som si už tak urval dosť tvojho času na parkete... ale, myslím to vážne, Ana. Budem tu pre teba... keby si potrebovala.“

„Ďakujem, José. Si skvelý kamarát.“

„Myslím to vážne,“ povie a jeho tmavé oči zahoria úprimnosťou.

„Ja viem, že áno. A ďakujem ti za to, José. Ale ak teraz dovoľíš – mám rande s istým starým pánom.“

Nechápavo vytiahne obočie.

„Christianov dedko,“ upresňujem.

Zazubí sa. „Tak to ti prajem veľa šťastia, Annie. Veľa šťastia vo všetkom.“

„Vďaka, José.“

Dotancovala som s Christianovým šarmantným dedkom a teraz stojím vo francúzskych dverách a sledujem, ako nad Seattlom zvolna klesá slnko a vrhá pritom oranžové a akvamarínové odtiene po celom zálive.

„Tak poď už,“ poháňa ma Christian.

„Ešte sa musím prezliecť.“ Zvieram jeho dlaň v úmysle ho tými dverami vtiahnuť dovnútra a potom aj hore. Nechápavo sa zamračí a zarazí ma tým, že ma zľahka zatiahne za ruku.

„Myslela som, že si mi tie šaty chcel vyzliekať ty,“ vysvetľujem. Rozžiaria sa mu oči.

„Presne tak,“ rozťahne kútiky v necudnom úsmeve. „Ale nebudem ťa vyzliekať tu. To by sme odtiaľto neodišli ani za... čo ja viem...“ Mávne svojou dlhoprstou rukou a necháva tú vetu nedokončenú. Jej význam je ale úplne jasný.

Zapýrená ho púšťam.

„A tie vlasy si nerozpúšťaj,“ zapradie zhlboka.

„Ale...“

„Žiadne ale, Anastasia. Vyzeráš skvostne. A chcem to byť ja, kto ťa vyzlečie.“